

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell delectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Carina Filella

Els caçadors van de cacera

En aquells primers anys posteriors a la mort de Franco, al meu col·legi (un col·legi petit, d'un poblet rural, amb cap alumne castellanoparlant), com tots els col·legis que aquells anys podien enfiar el camí per reintroduir la nostra llengua a l'escola, vam començar a rebre classes de català. L'única persona castellanoparlant que hi havia al centre era justament el mestre. I era ell qui ens havia d'ensenyar català. La colla de xiquets i xiquetes que el vam tenir ("Don Manuel" l'havíem d'anomenar quan ens hi adreçàvem) recordem una anècdota d'una d'aquelles classes, la que es dedicava a la ce trencada. Ai, la ç. Com que el mestre era el primer, i l'únic, que no la sabia reconèixer, va resultar que a l'hora de llegir la frase que havia apuntat a la pissarra, "El caçador va de cacera i duu un sarró per posar-hi la caça", la va pronunciar sense el so de la ç, de manera que sonava "El kador va de kaker i duu un sarró per posar-hi la kaka". Encara ara recordem l'anècdota amb la rialla sota el nas. Eren els anys que podíem tornar a rebre classes de català i en català, malgrat que no hi havia ni prou mestres amb la formació adequada ni encara prou recursos, i menys en l'entorn rural. Però va ser l'inici d'unes dècades de molts esforços per part de tots per anar retornant al seu lloc la nostra llengua. He recuperat l'anècdota aquests dies en que són els jutges els que decideixen què es fa a l'escola, en què s'imposa el 25% del castellà a l'aula, el model d'escola catalana trontolla i l'ús social del català cau en picat. Mentrestant, els caçadors van de cacera i nosaltres ens quedem amagats al cau.

EDITORIAL

Pilotada endavant amb la llengua

El govern ha decidit guanyar temps amb l'afer de la llengua a les escoles. La seva comunicació al TSJC en què informa que el Departament d'Educació es fa responsable d'executar la sentència del 25% de classes en castellà és un paraigua de protecció per als funcionaris de l'educació, però també una pilotada endavant que no pressuposa cap solució al problema. La qüestió pot ser tan absurda com es vulgui, perquè és a partir de la querrela d'un govern espanyol (del PP) que ja no governa, basada en l'aplicació d'una llei (Llei Wert) ja derogada, que arriba ara l'últimatum judicial per aplicar una quota de castellà vehicular del tot arbitrària i aliena als criteris pedagògics. La conseqüència

és que el model d'escola catalana basat en la immersió lingüística, la cohesió social i la igualtat d'oportunitats a Catalunya tenen un dogal al coll i, a hores d'ara, encara no s'ha plantejat un pla d'actuació que, més enllà d'esgotar tots els terminis i guanyar temps, reaccioni amb determinació i garanties a una amenaça d'aquest abast per a la societat i l'autogovern.

La política té sentit en la mesura que serveix per resoldre problemes, no pas per crear-ne allà on no hi són i aquest és un exemple paradigmàtic del contrari, perquè el model d'immersió lingüística no ha estat mai un problema, ha garantit els objectius lingüístics fent possible una societat bi-

lingüe i aquesta judicialització d'una qüestió pedagògica només ha obeït a uns interessos polítics determinats. És obvi que el govern espanyol hi té una responsabilitat directa i que també té capacitat per anul·lar-ne les conseqüències si no arribés a demanar l'execució forçosa de la sentència. Però la Generalitat també té una responsabilitat molt clara d'articular el pacte de país, que aglutini la voluntat majoritària de la societat catalana, que vetlli per la preservació de la llengua pròpia i del seu rol clau en la cohesió social, i que procuri l'aval legal per gestionar el model d'escola amb els criteris propis, pedagògics, no judicials ni polítics, sense dependre de la voluntat del govern espanyol de torn.

La foto

J100 amb distància de seguretat. Els Jocs d'Hivern de Pequín avancen amb estrictes mesures anticovid, com la inhabilitació de seients, fins i tot a l'aire lliure, per la separació entre espectadors. ■ EFE

La frase del dia

Pau Juvillà

EXDIPUTAT DE LA CUP AL PARLAMENT

“He deixat de ser diputat perquè hi ha un Estat que intenta arribar judicialment allà on no pot arribar democràticament”

Keep calm

Laura Borràs ha dit sobre l'acta de diputat de Pau Juvillà que el 3 de febrer ens vam trobar davant d'una "dissociació d'esferes". És a dir, que administrativament Juvillà ja no era diputat (ja no sé si des del dia 28 de gener o des del mateix dia), però políticament el ple del Parlament encara el va considerar així. Una dissociació d'esferes entre la realitat i la ficció, que és el que vol dir una dissociació en psicologia, que en casos lleus actua com a mecanisme de defensa, però que pot derivar en patologia. Una ficció que va durar els cinc dies que va donar la JEC de marge per complir la seva ordre fins a tornar a la realitat

La melancolia present

Tian Riba

del 28 de gener, quan tothom ja sabia –funcionaris, partits, ciutadans i periodistes– que Juvillà ja no seria més diputat. Ho sabia tothom, menys la presidenta del Parlament. D'aquí que acusi tothom de ser culpable de no haver desobeït. Tingui raó, o no, el resultat final és que, a efectes pràctics, Juvillà no és diputat des del 28 de gener. Per tant, la presidenta no va desobeir ni un sol dia. És a dir, que Borràs ha fracassat en un objectiu que no era menor i que era el seu *leitmotiv*. La nit abans que Borràs es posés a riure davant de la pregunta de Jordi Basté a boca de canó sobre si dimitiria, la vicepresidenta espanyola, Yolanda Díaz,

va dir en el *Salvados* que ella hauria plegat si no hagués aconseguit aprovar la reforma laboral. Com que es va aprovar, mai sabrem si hauria complert, però no deixa de ser una paradoxa. Potser Borràs, doctora en filologia i intel·lectual de debò, es va inspirar en la dissociació d'esferes que veia Joan Fuster entre la religió i la ciència. Però Fuster deia que "només la ciència, la ciència exacta de la pròpia naturalesa humana, i l'aproximació més sincera a ella, amb l'ajuda de l'omnipotent mètode científic, alliberarà l'home de la seua melancolia present". Menys màgia i més ciència. Més realitat i menys melancolia.